

Marcellus

Persoonlijke God?

Het onderwerp waarover ik ga schrijven, overstijgt een kleine en bescheiden bijdrage als deze. Het onderwerp dat me bezighoudt, is veel te groot om in enkele woorden te beschrijven. Bij voorbaat wil ik me dus verontschuldigen: ik ben niet volledig en kom er later op terug.

Regelmatig wordt de discussie gevoerd tussen voor- en tegenstanders van een persoonlijke God. De één heeft geen enkel probleem met de opkomst van een onpersoonlijke God – in sommige kringen ook wel als het ietsisme aangeduid. De ander tekent hiertegen fundamenteel bezwaar aan, omdat hij of zij God niet anders dan persoonlijk kan denken.

Met interesse maar ook met verbazing volg ik deze discussies. Uit één van mijn betere studieboeken heb ik namelijk het volgende citaat over gehouden: *‘De term ‘persoonlijke God’ of ‘God als persoon’ gebruik ik in de zin van: een God met wie een persoonlijke relatie mogelijk is, een relatie waarin geluisterd wordt en geantwoord, een relatie waarin de aanwezigheid van de Ander om deze reden als een persoonlijke aanwezigheid wordt ervaren.’* (Wie schrijver en titel van dit boek graag wil weten, mag dat bij mij melden.)

Het heeft in mijn ogen dan ook weinig zin om te discussiëren of God als Iets of als Iemand moet worden gedacht. Wat een mens zegt of schrijft over God of over het goddelijke, kan namelijk nooit ofte nimmer over God of het goddelijke gaan. Het gaat altijd over je relatie tot die A/andere werkelijkheid. Dat kan een iets-relatie zijn, waarin de andere kant niet gehoord en niet aangesproken wordt. Dat kan ook een iemand-relatie zijn, waarin geluisterd wordt en geantwoord. Als ‘iets’ mij hoort, spreek ik persoonlijk liever tot ‘iemand’. Van mij mag spreken over, spreken tót worden.